പതിമൂന്ന്

അപരനിൽ ഈശ്വരസാന്നിദ്ധ്യം

പ്രൊഫ. മാത്യു ഉലകംതറ

സന്യാസികൾ പൊതുവെ രണ്ടുതരക്കാരാണ്. ഒരു കൂട്ടർ ലോകത്തെ പൂർണ്ണമായുപേക്ഷിച്ച് ഏകാന്തതയെ അഭയം പ്രാപിക്കുന്നവരും വിജനസ്ഥലങ്ങളിൽപോയി *സ്നാനം നമസ്കൃതി ജപം വ്രതമംബുജാക്ഷധ്യാനം* എന്നീ പരിപാടികളിലൂടെ ആത്മമുക്തി അന്വേഷിക്കുന്നവരുമാണ്. മറ്റേക്കൂട്ടരാകട്ടെ, ജപതപാദികളിലൂടെ ആർജ്ജിക്കുന്ന ആത്മചൈതന്യവുമായി ലോകരംഗത്തേക്കിറങ്ങി ലൗകികദുഃഖങ്ങളിലാണ്ടു കിടക്കുന്ന സഹജീവികൾക്ക് സാന്ത്വനവും ആലംബവും നല്കി ലോകക്ഷേമോത്സുകരായി വർത്തിക്കുന്നു. പുറമേനിന്നു നോക്കിയാൽ ഈ രണ്ടാമത്തെക്കൂട്ടർ വെറും സമുദായ സേവകരോ സമുദായോദ്ധാരകരോ മാത്രമാണെന്നു തോന്നിയേക്കാം. എന്നാൽ അവരുടെ സമുദായസേവനത്തിന് അന്തസ്സാരപരമായ ഒരു അധികമേന്മയുണ്ടെന്ന കാര്യം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്.

സമുദായസേവകരെ മൂന്നുതരമായി തിരിച്ച് നമുക്ക് ഈ വ്യത്യാസം ഗ്രഹിക്കാൻ ശ്രമിക്കാം.

സ്വന്തം കീർത്തിക്കും അധികാരത്തിനും പ്രതാപത്തിനുംവേണ്ടി സമുദായസേവനം നിർവ്വഹിക്കുന്നവരാണ് അതിലൊരുവിഭാഗം. ഇന്നു നാം കാണുന്ന സമുദായസേവകരിൽ അധികവും ഇത്തരക്കാരാണ്. മനുഷ്യഹൃദയങ്ങളെ ആഴത്തിൽ സ്പർശിക്കുന്നതിനോ സമൂഹത്തിൽ ഗുണപരമായ പരിവർത്തനങ്ങൾ വരുത്തുന്നതിനോ ഇവർക്ക് ഒരിക്കലും സാധിക്കയില്ല. ഇവരുടെ സാമൂഹികപ്രവർത്തനം ഒരു തൊഴിലോ ചൂഷണോപാധിയോ മാത്രമാണ്.

രണ്ടാമത്തെ കൂട്ടരാകട്ടെ, ഒരു പടികൂടി ഉയർന്നുനില്ക്കുന്നു. കേവലമായ ഭൂതദയയോ സഹജീവി സ്നേഹമോ നിമിത്തം സാമൂഹികസേവന സംരംഭങ്ങളിലേർപ്പെടുന്നവരാണിവർ. ആത്മാർത്ഥത കൊണ്ട് ഇവർ ജനങ്ങളുടെ വിശ്വാസമാർജ്ജിക്കുന്നു. ജനങ്ങളുടെ സഹകരണത്തോടുകൂടി

സമൂഹത്തിൽ കാലികങ്ങളായ ചില പരിവർത്തനങ്ങളെങ്കിലും ഉളവാക്കുന്നതിനും സാമൂഹികജീവിതത്തിന് ചില പെരുമാറ്റച്ചട്ടങ്ങളെങ്കിലുമുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുന്നതിനും ഇവർക്കു കഴിയും.

തനിക്ക് ഈശ്വരദത്തമായിട്ടുള്ള വിശിഷ്ടസിദ്ധികൾ തന്റെ സഹോദരരായ ഇതര മനുഷ്യരുടെ നന്മയ്ക്കും മോചനത്തിനുംവേണ്ടി വിനിയോഗിക്കുക എന്നതാണ് പരമമായ ജീവിതധർമ്മം എന്നുകരുതി പ്രവർത്തിക്കുന്ന മൂന്നാമതൊരുഗണം മനുഷ്യസ്നേഹികളെയും അപൂർവമായി നമുക്കു കണ്ടെത്താൻ കഴിയും. സൃഷ്ടാവും പിതാവുമായ ദൈവത്തോടുള്ള കൃതജ്ഞതാപ്രകടനമോ കർത്തവ്യനിർവ്വഹണമോ ആണ് ഇവർക്കു സഹോദരസ്നേഹ പ്രേരിതമായ സാമൂഹികസേവനം. ഈശ്വരോപാസനയും മനുഷ്യസേവനവും ഇവർക്ക് രണ്ടല്ല. ഈശ്വരോപാസനയിൽനിന്ന് ഇവർ മനുഷ്യസേവനത്തിന് കരുത്താർജ്ജിക്കുന്നു; മനുഷ്യസേവനത്തിലൂടെ ഈശ്വരോപാസന പൂർത്തിയാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈശ്വരാരാധനയുടെയും സാമൂഹികസേവനത്തിന്റെയും സമന്വയം നാമിവരിൽ കാണുന്നു. രണ്ടിന്റെയും ഉത്തമാദർശമൂർത്തികൾ അവർതന്നെയാണ്.

കേവലധ്യാനലീനരായ മഹർഷിമാരും കേവലമനുഷ്യസ്നേഹചോദിതരായ സാമൂഹികസേവകരും സമാദാരണീയർതന്നെയെങ്കിലും സമ്പൂർണ്ണമനുഷ്യരെന്നു നാം വിളിക്കുക ഭക്തിയോഗത്തെ കർമയോഗത്തോടു സമന്വയിപ്പിച്ച് ജീവിതത്തെ ഒരു മഹായാഗമായി പകർത്തിയവരെയാണ്. ഈ മഹത്തായ ജീവിതാദർശമാണ് പുണ്യാത്മാവായ ചാവറ കുര്യാക്കോസ് ഏലിയാസച്ചനിൽ നാം ദർശിക്കുന്നത്. അദ്ദേഹം സന്യാസികളുടെയിടയിൽ ഒരു സമുദായസേവകനും സമുദായസേവകരുടെയിടയിൽ ഒരു സന്യാസിവര്യനും ഇരുകൂട്ടരുടെയുമിടയിൽ ഒരു ദൈവീക മഹാപുരുഷനുമായി ഉയർന്നുനില്ക്കുന്നു.

സേവനശുശ്രൂഷ പ്രാർത്ഥനാസമം

ചാവറയച്ചന്റെ ഏറ്റവും വലിയ സംഭാവന സന്യാസസഭാസ്ഥാപനമാണല്ലോ. അതിന്റെ ലക്ഷ്യപ്രഖ്യാപനം തന്നെ *പരോപകരാത്തിനായിട്ട് ഒരു ദർശനമഠം* എന്നതായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹപ്രവർത്തകർ തന്നെ ഈ വീക്ഷണഗതി പൂർണ്ണമായി ഉൾക്കൊണ്ടിരുന്നില്ല. കണിയാന്തറ യാക്കോബും പോരൂക്കരയച്ചനും കൂടി ആലോചിച്ചു തീരുമാനിച്ചത് *ലോകത്തു പെരുമാറിയിൽ രക്ഷപ്പെടുക പ്രയാസം; നമുക്കു രണ്ടുപേർക്കും കൂടി വല്ല വനവാസത്തിനും പൊയ്ക്കളയാം* എന്നാണ്. ലോകസേവനചിന്ത തന്നെ അവരെ ഭയപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. എന്നാൽ ചാവറയച്ചൻ ദൈവത്തെയന്വേഷിച്ചത് വനവാസത്തിലല്ല മനുഷ്യരുടെയിടയിലാണ്. ഓടി രക്ഷപ്പെടേണ്ട, ഒഴിഞ്ഞകലേണ്ട ഒന്നായി ലോകത്തെ, മനുഷ്യരെ, അദ്ദേഹം കണ്ടില്ല.

മനുഷ്യരിലൂടെ ദൈവസാക്ഷാത്കാരം സാധിക്കുകയെന്നതാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീക്ഷണത്തിൽ സ്വീകാര്യമായിരുന്നത്. ചാവറയച്ചൻ സഭാംഗങ്ങൾക്കയച്ച കത്തുകളിലൊരിടത്ത് ഇക്കാര്യം വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്:

നമ്മുടെ സഹോദരങ്ങളുടെ നന്മയ്ക്കായിട്ടാണ് ദൈവം ഈ സഭയുടെ സ്ഥാപനത്തിനു തിരുമനസ്സായത്.

ഇങ്ങനെ *ദൈവസ്തുതിക്കായിട്ടും പരോപകാരത്തിനായിട്ടും* ഒരു സന്യാസസമൂഹത്തിന് അഥവാ ഒരു സൈന്യവ്യൂഹത്തിന് അദ്ദേഹം ജന്മം നല്കി. അവർക്ക് കാലോചിതമായ കർമ്മരംഗങ്ങളും അദ്ദേഹം ആസൂത്രണം ചെയ്തു നടപ്പിൽ വരുത്തിക്കൊടുത്തു. ഒരു സൈന്യത്തിന്റെ കാര്യപ്രാപ്തി ഉത്തമപരിശീലനകേന്ദ്രത്തിൽ നിന്നാണുരുത്തിരിയുന്നതെന്നറിഞ്ഞിരുന്ന ആ മർമ്മഗ്രാഹി വൈദികപരിശീലനകേന്ദ്രത്തിലേക്കു തന്റെ ശ്രദ്ധതിരിച്ചു. പ്രാചീനഗുരുകുലത്തോടു സാധർമ്മ്യമുള്ള വൈദികശിക്ഷണരീതിയാണ് അക്കാലത്തു കേരളത്തിൽ നിലവിലിരുന്നത്. പണ്ഡിതന്മാരായ വൈദികർ വൈദികവിദ്യാർത്ഥികളെ തങ്ങളോടൊരുമിച്ചു താമസിപ്പിച്ചു പഠിപ്പിക്കുന്ന അന്നത്തെ രീതി അവസാനിപ്പിച്ച് പൊതുവായ പരിശീലന പരിപാടികളോടുകൂടി സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കുവേണ്ടി ആദ്യമായി ഒരു സെമിനാരി സ്ഥാപിച്ചത് ചാവറയച്ചനാണ്. 1833-ൽ മാന്നാനത്തു സ്ഥാപിച്ച ഈ സെമിനാരിയിൽ 150 വിദ്യാർത്ഥികൾവരെ താമസിച്ച് അദ്ധ്യയനം നടത്തിയിട്ടുള്ള ഘട്ടങ്ങളുണ്ട്. പ്രധാന മല്പാനും മുഖ്യപരീക്ഷകനും ചാവറയച്ചൻ തന്നെയായിരുന്നു. കേരളസഭയുടെ ആവശ്യങ്ങൾ ഈ ഒരു സെമിനാരികൊണ്ടു മാത്രം സാധിക്കയില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ 1866-ൽ വാഴക്കുളത്തും 1868-ൽ എൽത്തുരുത്തിലും 1872-ൽ പുളിങ്കുന്നിലും ഓരോ സെമിനാരികൂടി അദ്ദേഹം സമാരംഭിക്കുകയുണ്ടായി. സെമിനാരിയിലെ ശിക്ഷണക്രമവും കാലോചിതമായി പരിഷ്കരിച്ചു. വൈദികർക്ക് പ്രതിവർഷമുള്ള ജ്ഞാനധ്യാനം നടപ്പാക്കി. കാനോൻജപം ക്രമപ്പെടുത്തുക, ദിവ്യപൂജാനുഷ്ഠാനക്രമങ്ങൾക്ക് ഐക്യരൂപ്യം വരുത്തുക മുതലായവയിലൂടെ വൈദികരുടെയും ഇടവകതോറുമുള്ള വാർഷികധ്യാനം, നാല്പതുമണി ആരാധന, കുടുംബകലഹശമനദൗത്യം മുതലായവവഴി അല്മായരുടെയും ആത്മീയോന്നമനത്തിനു വേണ്ട സംവിധാനങ്ങളെല്ലാമേർപ്പെടുത്തി.

അക്ഷരവഴിയേ

ആത്മീയജീവിതനവീകരണമായിരുന്നു ചാവറയച്ചന്റെ മുഖ്യലക്ഷ്യം. അതിനു സഹായകമായ സമസ്ത ഉപാധികളും അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ചു. ഉത്തമവിജ്ഞാനം പോലെ ആത്മീയവളർച്ചയ്ക്കു സഹായകമായ മറ്റൊന്നുമില്ലല്ലോ. പ്രസ്സും പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളും ഭാവിതലമുറയുടെ വിജ്ഞാനപോഷണത്തിന് അത്യന്താപേക്ഷിതമാണെന്ന് ആ ക്രാന്തദർശി കണ്ടറിഞ്ഞു.

അക്കാലത്ത് ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വിരളമായിരുന്നു. ആനുകാലികപ്രസിദ്ധീകരണ ങ്ങൾ അതീവദുർല്ലഭം. അച്ചടിശാലകൾപോലും നാമമാത്രമായിരുന്നു. കത്തോലിക്കാ സമൂഹത്തിനു സ്വന്തമായി ഇവയൊന്നുംതന്നെ ഉണ്ടായിരു ന്നില്ല. അതിനാൽ ആദ്യമായി ഒരു പ്രസ്സു സ്ഥാപിക്കണമെന്നദ്ദേഹം തീരു മാനിച്ചു. കോട്ടയം സി.എം.എസ്സ്. പ്രസ്സിൽ കയറി അതിന്റെ പ്രവർത്തന മൊന്നു കാണണമെന്ന ആഗ്രഹം ഫലിക്കായ്കയാൽ അദ്ദേഹം തിരുവനന്ത പുരത്തു ഗവൺമെന്റു മുദ്രണാലയത്തിൽപോയി. അവിടെക്കണ്ട പ്രസിന്റെ മാതൃക വാഴപ്പിണ്ടികൊണ്ടുണ്ടാക്കി ഒരാശാരിയെ കാണിച്ചു. അയാൾ മരം കൊണ്ട് അത്തരത്തിലൊരെണ്ണം പണിതുകൊടുത്തു. ഇന്നു കാഴ്ചബംഗ്ലാ വിലല്ലാതെ മറ്റെങ്ങും സ്ഥാനംനല്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്ത ഈ ഉപകരണ വുമായിട്ടാണ് 1844-ൽ അദ്ദേഹം മാന്നാനത്ത് ഒരു അച്ചടിശാല തുടങ്ങിയത്. ഇന്നത്തെ പ്രസിദ്ധമായ മാന്നാനം സെന്റ് ജോസഫ്സ് പ്രസ്സിന്റെ ആരംഭം അങ്ങനെയാണ്. ഈ പ്രസ്സിൽനിന്ന് *നിത്യാരാധന* മുതലായ അനേകം പ്രാർത്ഥനാഗ്രന്ഥങ്ങളും വിശുദ്ധരുടെ ജീവചരിത്രങ്ങളും, സഭാസംബന്ധ മായ കൃതികളും *നസ്രാണിദീപിക, കർമ്മലകുസുമം* മുതലായ പത്രമാസി കകളും പ്രസിദ്ധീകൃതമായി. ക്രൈസ്തവസമുദായത്തിന്റെ വിജ്ഞാനപരി പോഷണത്തിൽ ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളും പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളും വഹിച്ചിട്ടുള്ള പങ്കെ ത്രയെന്നു വിവരിക്കാവതല്ല.

കേരളകത്തോലിക്കരുടെ മുദ്രണാലയങ്ങളുടെയെല്ലാം മാതൃസ്ഥാനം വഹിക്കുന്ന സെന്റ്. ജോസഫ്സ് പ്രസ്സിന്റെ സ്ഥാപനം എത്രയോ വലിയൊരു ദൂരക്കാഴ്ചയുടെ ഫലമായിരുന്നുവെന്നോർക്കുമ്പോൾ അത്ഭുതം തോന്നും. അത്ഭുതകരമായ ഗതിവേഗത്തോടും യന്ത്രസംവിധാനങ്ങളോടും കൂടി മുദ്ര ണാലയങ്ങൾ ടൺകണക്കിന് പാരായണവിഭവങ്ങൾ അടിച്ചു പുറത്തിറക്കു കയും ദിനകൃത്യങ്ങളെന്നപോലെ നാം അവയൊക്കെ വായിച്ചു തള്ളുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ ആ മഹനീയവിദ്യ കേരളത്തിൽ പിച്ചവയ്ക്കാനാരംഭിച്ചത് ഈ മരപ്രസ്സിന്മേൽ പിടിച്ചുകൊണ്ടാണെന്നോർക്കുവാനും അതിന്റെ സ്ഥാപകനെ വേണ്ടവിധം ആദരിക്കുവാനും ആരുണ്ടു മെനക്കെടുന്നു!

ഷെവലിയർ കെ.സി.ചാക്കോ അഭിപ്രായപ്പെട്ടതുപോലെ *The most far reaching, enduring, all embracing, illuminating, edifying and even sanctifying field of activity, initiated by Father Kuriakose through monasteries in general, and primarily from Mannanam, was that of printing.*[1]

മുദ്രണാലയങ്ങളും പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളും കേരളീയകത്തോലിക്കരുടെ ജീവിതത്തിൽ എന്തെന്തു സമ്പന്നതകളാണുളവാക്കിയിട്ടുള്ളതെന്നും അവയിൽനിന്നു കേരളീയ ജനസാമാന്യത്തിനു സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള സാംസ്കാ രിക പ്രേരണ എത്രയെന്നുമുള്ള വസ്തുതകൾ ഏതാനും പേരുടെ ക്ഷമാ പൂർവകമായ ഗവേഷണത്തിനു വിഷയമാക്കിയാൽ, ആ ഗവേഷണതീർത്ഥ

യാത്രയുടെ ഇരുണ്ടവഴിത്താരയിൽ ചാവറയച്ചൻ കൊളുത്തിവച്ച മാന്നാനം പ്രസ്സ് ഒരു പ്രഭാത നക്ഷത്രംപോലെ തെളിഞ്ഞുനിന്ന് ഒളിവീശുന്നത് കാണാം. മാന്നാനത്തു നിന്നടിച്ചിറങ്ങിയ ആരാധനാഗ്രന്ഥങ്ങളും മാസവണക്കങ്ങളും ജീവചരിത്രങ്ങളും കേരളകത്തോലിക്കരുടെ ആത്മീയജീവിതത്തിന്റെ ആരംഭവും ആലംബവുമായിത്തീർന്നുവെന്നുപറയാം. അവ കടന്നുചെല്ലാത്ത ഭവനങ്ങളോ മംഗളകർമ്മങ്ങളോ അവർക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇന്നും ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല. അനേകരെ മോക്ഷമാർഗ്ഗം കാണിച്ചത് ആ ഗ്രന്ഥങ്ങളാണെന്ന് അതിശയോക്തി കൂടാതെപറയാം. അവരുടെ വിശ്വാസത്തിലും വിജ്ഞാനത്തിലും പ്രതിസന്ധിഘട്ടങ്ങളോ വെല്ലുവിളികളോ ഉണ്ടായപ്പോഴെല്ലാം നേർവഴി കാട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നത് മാന്നാനം പ്രസ്സിൽനിന്നും അതിന്റെ സന്തതികളോ അനന്തരവരോ ആയ മറ്റു കർമ്മലീത്താ-കത്തോലിക്കാപ്രസ്സുകളിൽനിന്നും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന പുസ്തക മാസികകളാണ്. ഇന്നിപ്പോൾ അനേകം ആഴ്ചപ്പതിപ്പുകളും കണക്കറ്റ പുസ്തകങ്ങളും അവയിൽ നിന്നിറങ്ങുന്നുണ്ട്. രാഷ്ട്രീയ വിപത്തുകളെയും ധാർമ്മിക പ്രതിസന്ധികളെയും യഥാസമയം ചൂണ്ടിക്കാട്ടി ജനങ്ങളെ സുസജ്ജരാക്കുന്നതിനും നിഷേധിക്കപ്പെടുന്ന നീതിക്കായി മുറവിളികൂട്ടുന്നതിനും കത്തോലിക്കർ തന്നെ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്ന ദിനപത്രങ്ങൾ ഒന്നിലേറെയുണ്ട്. എന്നാൽ മാന്നാനത്തു നിന്നിറങ്ങിയ *നസ്രാണിദീപിക*യ്ക്കും *കർമ്മലകുസുമ*ത്തിനുമാണ് ഇവയുടെയെല്ലാം മാതൃത്വവും നേതൃത്വവുമെന്ന വസ്തുത വിസ്മരിച്ചുകൂടാ.

പുതിയൊരു മാനവസമുദായത്തെ രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിലും വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യവും ലോകസമാധാനവും സാർവലൗകിക സാഹോദര്യവും സംരക്ഷിക്കുന്നതിലും പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾക്കുള്ള പ്രഥമഗണനീയമായ പങ്ക് തിരുസഭ ഇന്ന് സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്. രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ അത് എടുത്തുപറയുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഇതൊന്നുമായിരുന്നില്ലല്ലോ ചാവറയച്ചന്റെ കാലത്തെ സ്ഥിതി. സാർവത്രികസഭയുടെ ഇന്നത്തെ വിശ്വദർശനത്തിന്റെ ഒരു സ്ഫുലിംഗം അന്നുതന്നെ വിനീതനായ ആ സന്യാസിയുടെ മസ്തിഷ്കത്തിൽ പാറിവീണിരുന്നുവെന്നുള്ളത് വിസ്മയാവഹം തന്നെ.

വിദ്യാദാനശുശ്രൂഷ

ചാവറയച്ചൻ മുദ്രണാലയരംഗത്ത് നിർവഹിച്ച ഈ പ്രവാചകസദൃശമായ സേവനത്തിനു തുല്യമായി മറ്റൊന്നു പറയാനുണ്ടെങ്കിൽ അതു വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്ത് അദ്ദേഹംതന്നെ നല്കിയിട്ടുള്ള സംഭാവനകളാണ്. അകത്തോലിക്കാമിഷനറിമാർ ആ രംഗത്ത് അതിനുമുമ്പുതന്നെ പ്രവർത്തനമാരംഭിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ അവരുടെ സ്കൂളുകളിൽ പോകുന്നതും ഇംഗ്ലീഷ് പഠിക്കുന്നതും ആത്മനാശകരമാണെന്നു കരുതി കത്തോലിക്കർ അതിൽനിന്നു വിട്ടുനില്ക്കുകയായിരുന്നു. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ കത്തോലിക്കരുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുവേണ്ടി കാര്യക്ഷമമായി എന്തെങ്കിലും ചെയ്തേമതിയാവൂ എന്നു

ചാവറയച്ചനുതോന്നി. അതിന്റെ ഫലമാണ് 1846-ൽ അദ്ദേഹം മാന്നാനത്ത് സമാരംഭിച്ച സംസ്കൃതവിദ്യാലയം. ഭാരതീയ സംസ്കാര പാരമ്പര്യങ്ങളോട് അന്നദ്ദേഹം പ്രദർശിപ്പിച്ച പ്രതിപത്തിയും ആഭിമുഖ്യവും ഭാരതവത്കരണത്തിന്റെ ഈ ദശാസന്ധിയിൽപ്പോലും നമുക്ക് ഉൾക്കൊള്ളാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നുള്ളതാണ് പരമാർത്ഥം. സംസ്കൃതഭാഷാഭ്യസനത്തിൽ കത്തോലിക്കർ ഇന്നും പ്രായേണ വിമുഖരാണ്. എന്നാൽ ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷാഭ്യസനത്തിൽ ഇന്ന് അവർക്ക് വൈമുഖ്യം തെല്ലുമില്ല. അതും ചാവറയച്ചന്റെ പ്രവർത്തന ഫലമായുണ്ടായ ഒരു നേട്ടമാണ്. 1864-ൽ അദ്ദേഹം വികാരി ജനറാളായിരുന്ന കാലത്ത് ഇടവകകൾ തോറും വിദ്യാലയങ്ങൾ ആരംഭിക്കണമെന്നും അല്ലാത്തപക്ഷം പള്ളിമുടക്കു കല്പിക്കുമെന്നും ഒരു സർക്കുലർ പുറപ്പെടുവിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. അങ്ങനെ പള്ളിക്കൂടം പള്ളിയുടെ ആവശ്യാനുബന്ധമായിത്തീർന്നു. കേരള കത്തോലിക്കർ അതിവേഗം ആധുനിക വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഗുണഫലങ്ങൾ ആസ്വദിക്കുവാനും പ്രാപ്തരായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സന്യാസസഭാംഗങ്ങൾ ഇന്നും ഈ ദൗത്യം ശിരസ്സാവഹിക്കുന്നുണ്ട്. വിദ്യാഭ്യാസപ്രവർത്തനം അവരുടെ മുഖ്യകർമസരണികളിലൊന്നാണ്.

വൈജ്ഞാനികാഭിവൃദ്ധി ആദ്ധ്യാത്മിക പുരോഗതിയുടെ പ്രാരംഭം മാത്രമായിരിക്കണമെന്നു നിഷ്കർഷയുണ്ടായിരുന്ന ചാവറയച്ചൻ ആത്മീയ ശിക്ഷണത്തിനു പ്രത്യേകം ചില വ്യവസ്ഥകൾകൂടി ഏർപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി. *ഓരോ കൊവേന്തക്കാരും അവരുടെ അതിർത്തിയിലുള്ള പള്ളിക്കാരുടെ ആത്മകാര്യങ്ങൾ വിചാരിപ്പാനും പഠാർത്തയാലും കുമ്പസാരത്താലും രക്ഷയുടെ വഴികാട്ടി നടത്തുവാനുമായി ഓരോ പള്ളികളിൽ പോകണ*മെന്നുകൂടി അദ്ദേഹം തന്റെ അനുയായികൾക്കു കല്പന നല്കി.

ആദ്ധ്യാത്മികവും വൈജ്ഞാനികവുമായ ഈദൃശപ്രവർത്തനങ്ങളുമായി സമുദായത്തിന്റെ ഉപരിതലത്തിൽ വർത്തിക്കാതെ ക്രിസ്തുനാഥന്റെ ചെറിയ സഹോദരന്മാരുടെയിടയിലേക്കു താണിറങ്ങിച്ചെല്ലേണ്ടതു തന്റെ കർത്തവ്യമാണെന്ന് അദ്ദേഹം കണ്ടറിഞ്ഞു. തത്ഫലമായി അദ്ദേഹമാരംഭിച്ച അധഃകൃതോദ്ധാരണപ്രവർത്തനങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനുഷ്യസേവനാദർശത്തിന്റെ വൈജയന്തിയായി ശോഭിക്കുന്നു. പുലയർ, പറയർ തുടങ്ങിയ അധഃകൃതരെ മനുഷ്യരായംഗീകരിക്കാനോ സമഭാവനയോടെ സ്വീകരിക്കാനോ മാനസാന്തരപ്പെടുത്തി തങ്ങളുടെ ഗണത്തിൽ ഉൾക്കൊള്ളുവാനോ അക്കാലത്ത് ആഢ്യാത്വാഭിമാനികളായ സുറിയാനിക്കാർ ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. ചാവറയച്ചന്റെ നേതൃത്വത്തിലാണ് അതിലേക്ക് സംഘടിതമായ ഒരു ശ്രമമാരംഭിച്ചത്. അധഃകൃതരുടെയിടയിൽ അന്നാരംഭിച്ച വേദപ്രചാരവേല നിമിത്തം ഉണ്ടായിട്ടുള്ള മതപരിവർത്തന പുരോഗതി വിസ്മയാവഹമാണ്.

ഇതിനും പുറമേ, അവശന്മാരോടും അഗതികളോടുമുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ക്രൈസ്തവോചിതമായ കാരുണ്യത്തിനു തെളിവായി മറ്റൊന്നു ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുവാനുള്ളത് കൈനകരിയിൽ അദ്ദേഹമാരംഭിച്ച അഗതിമന്ദിരമാകുന്നു.

ഇതിന്റെ മേൽനോട്ടത്തിനും അഗതി സേവനത്തിനുമായി *നൽമരണ സഹായ സഖ്യം* എന്നപേരിൽ ഒരു സംഘടനയും അദ്ദേഹം സ്ഥാപിച്ചിരുന്നു. ഇതു കൊണ്ടും തൃപ്തിവരാഞ്ഞ് അധഃകൃതവിഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നു മതപരി വർത്തനം കൈവരിച്ചവരുടെ കുട്ടികൾക്കായി മാന്നാനം കുന്നിലും ആർപ്പൂ ക്കരക്കുന്നിലും ഓരോ പ്രാഥമികവിദ്യാലയവും അദ്ദേഹം ആരംഭിച്ചു. മറ്റു സഭകൾ പിന്നീട് പല അനാഥമന്ദിരങ്ങളും സമാരംഭിക്കയുണ്ടായെങ്കിലും അദ്ദേഹത്താൽ സ്ഥാപിതമായ സഭ ആ രംഗത്ത് പിന്നീട് കാര്യമായ പുരോ ഗതി കൈവരിക്കുകയുണ്ടായോ എന്നുകൂടി ഒരാത്മ പരിശോധന നല്ലതാ ണ്. കുടുംബബന്ധങ്ങൾ ശിഥിലമാവുകയും വൃദ്ധജനങ്ങൾ പ്രായേണ അവ ഗണിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തുവരുന്ന ഇക്കാലത്ത് ശ്രദ്ധയും സഹതാപവും അടിയന്തരപ്രവർത്തനവും ആവശ്യമായ ഒരു രംഗമെന്ന നിലയിൽ സാധു വൃദ്ധമന്ദിരങ്ങൾ സഭാംഗങ്ങളുടെ വർദ്ധമാനമായ ശ്രദ്ധ ക്ഷണിച്ചുകൊണ്ടി രിക്കുന്നു എന്നത് തിരിച്ചറിയേണ്ടതുണ്ട്.

ആദ്ധ്യാത്മിക നവീകരണം

ചാവറയച്ചന്റെ കർമ്മസരണി നിരീക്ഷിക്കുമ്പോൾ പതിനേഴാം നൂറ്റാ ണ്ടിൽ തകർച്ചയുടെ വക്കിലെത്തിയ ഫ്രാൻസിലെ കത്തോലിക്കാസഭയെ ഉദ്ധരിക്കുന്നതിനായി വിശുദ്ധ വിൻസെന്റ് ഡി. പോൾ ആവിഷ്കരിച്ച പദ്ധ തികളാണു ഇവിടെ ഓർമ്മയിൽ വരുന്നത്. വിശുദ്ധ വിൻസന്റ് ഡി. പോൾ ആദ്യമായി ഒരു വൈദികസമൂഹത്തിനു രൂപംനല്കി. അവരുടെ പരിശീലന ത്തിൽ ചിട്ടയും ക്രമവും ഉണ്ടാക്കി. സുശിക്ഷിതരായ ഈ വൈദികരുടെ ചെറുസംഘങ്ങളെ ഇടവകതോറും ധ്യാനപ്രസംഗങ്ങൾക്കായി നിയോഗിച്ചു. അവരുടെ നിരന്തര പരിശ്രമഫലമായി ഫ്രാൻസിലെ ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിൽ ദൈവീകമായ ശാന്തിയും ഐശ്വര്യവും പരന്നു. മതപരമായ തീക്ഷ്ണത പുനരാവിർഭവിച്ചു. കേരളകർമ്മലീത്തരിലൂടെ ചാവറയച്ചൻ നടപ്പാക്കിയ പദ്ധ തിയും ഇതുതന്നെയായിരുന്നില്ലേ? ഇടവകധ്യാനപരിപാടികളുടെ നൈര ന്തര്യം കൊണ്ട് കർമ്മലീത്താ വൈദികരെ ധ്യാനഗുരുക്കൾ എന്നാണു ജന ങ്ങൾ സംബോധന ചെയ്തുപോന്നത്. അവരുടെ പ്രവർത്തനഫലമായി മത ഭക്തിയും കുടുംബസമാധാനവും കത്തോലിക്കാഭവനങ്ങളിൽ ദൃഢരൂഢമായി.

വിശുദ്ധ വിൻസന്റ് ഡി.പോളിനെപ്പോലെ ചാവറയച്ചനും സാധുജനസേ വനം തന്റെ ജീവിതവ്രതമായംഗീകരിച്ചു. സാധുജനസേവനപ്രവർത്തന ങ്ങൾക്കാവശ്യമായ ഫണ്ടുണ്ടാക്കുന്നതിന് കത്തോലിക്കാകുടുംബങ്ങൾ വരു മാനത്തിന്റെ നൂറ്റിക്കഞ്ചുവീതം സംഭാവന നല്കണമെന്നും കുടുംബിനിമാർ ഓരോതവണ അരിവയ്ക്കുമ്പോഴും അതിൽ നിന്ന് ഒരു പിടിയരി മാറ്റിവച്ച് മാസംതോറും ഈ ഫണ്ടിലേക്കു ദാനം ചെയ്യണമെന്നും ചാവറയച്ചൻ നിർദ്ദേശിച്ചു. സഹോദരസ്നേഹപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഓരോ വ്യക്തിയേയും ഭാഗഭാക്കാക്കുക എന്ന വലിയൊരു ലക്ഷ്യം കൂടി ഇതിന്റെ പിന്നിലുണ്ടായി രുന്നു. വിദേശപ്പണം ശേഖരിച്ചും മറ്റും നടത്തുന്ന ഇന്നത്തെ സാമൂഹിക

സേവനത്തിന്റെ നേർക്ക് നാട്ടുകാരുടെയിടയിൽ വിമർശനപരമായ ഒരന്യമനോഭാവം വളർന്നുവരുന്നതെന്തുകൊണ്ടെന്നു നാമാലോചിക്കണം. തീർച്ചയായും അവർക്കതിൽ പങ്കാളിത്തമില്ലാത്തതുകൊണ്ടുകൂടിയാണ് എന്നു കണ്ടറിയുവാൻ കഴിയും.

ചാവറ കുര്യാക്കോസ് ഏലിയാസച്ചന്റെ വിപുലവും ദീർഘവീക്ഷണപരവുമായ പ്രവർത്തനങ്ങൾ കാണുമ്പോൾ ഇതിനാവശ്യമായ വെളിച്ചമെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിനെവിടുന്നുകിട്ടി എന്ന ചോദ്യം ചോദിച്ചുപോകും. എല്ലാ വെളിച്ചങ്ങളുടെയും ഉറവിടമായ ദൈവത്തിൽനിന്ന് എന്നാണുത്തരം. ധ്യാനാത്മക ജീവിതം നയിക്കുന്നവർക്കല്ലാതെ കർമ്മമണ്ഡലത്തിൽ മഹത്കാര്യങ്ങൾ നിർവഹിക്കാൻ സാധിക്കയില്ല. നാല്പതുരാപകൽ ധ്യാനലീനനായി തന്റെ പിതാവിൽനിന്നു കരുത്താർജ്ജിച്ചശേഷമാണ് ദൈവപുത്രൻപോലും കർമ്മസരണിയിലേക്കിറങ്ങിയത്. ശക്തിയുടെ നീരുറവയിൽനിന്ന് ഏകാന്തനിശാധ്യാനങ്ങളിലും പ്രഭാതപ്രദോഷ പ്രാർത്ഥനാകർമങ്ങളിലും നിന്ന് നിരന്തരമാർജ്ജിക്കുന്ന ശക്തിയാണ് പകലന്തിവരെ പ്രശ്നസങ്കുലമായ ലോകത്തിനു പകർന്നുകൊടുത്തുകൊണ്ടു പതറാതെ മുന്നേറുവാൻ പുണ്യാത്മാക്കളെ പ്രാപ്തരാക്കുന്നത്.

വിശുദ്ധ കുർബാനയുടെ മുമ്പിൽ ധ്യാനനിരതനായി ഭക്തിപരവശനായി സ്ഥലകാലവിസ്മൃതിയിലാണ്ട് അശ്രുധാരയിൽ മുങ്ങിനിൽക്കുന്ന ഒരു ഈശ്വരോപാസകനെ ഈ ധന്യാത്മാവിൽ കാണുന്ന നാം അടുത്ത നിമിഷത്തിൽ കണ്ടുമുട്ടുന്നത് എല്ലാ നിലകളിലുള്ളവരും എല്ലാതരക്കാരുമായ മനുഷ്യരുടെ മദ്ധ്യേ ബഹുകാര്യവ്യഗ്രനായി നിൽക്കുന്ന ജനസേവകനെയാണ്. ഭക്തിതീക്ഷ്ണത എത്രമാത്രം അദ്ദേഹത്തെ ദൈവത്തോടടുപ്പിച്ചുവോ, അത്രകണ്ട് ഉപവിയുടെ ബലിഷ്ഠമായ ശൃംഖലകൾ അദ്ദേഹത്തെ മനുഷ്യനോടു ബന്ധിച്ചിരുന്നു. [2]

ചാവറയച്ചന്റെ സേവനാത്മകമായ ജീവിതാദർശങ്ങൾ സംഗ്രഹിച്ചു പറയണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ തന്നെ വാക്കുകളിൽ അപ്രകാരം ചെയ്യുന്നതാണു യുക്തം:[3]

ഭിക്ഷക്കാർ വെറുംകൈയോടെ നിന്റെ വീട്ടിൽനിന്നുപോകാൻ സമ്മതിക്കേണ്ട. വേലക്കാർക്കു ന്യായമായ കൂലികൊടുക്കാതിരിക്കുകയോ താമസിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്യരുത്. പാവപ്പെട്ടവരെ നിന്ദിക്കേണ്ട. അവരെ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കുകയും വേണ്ടാ... അന്യന്മാർക്ക് വല്ല ഉപകാരവും ചെയ്യാത്ത ദിവസം നിന്റെ ആയുസ്സിന്റെ ദിവസങ്ങളുടെ കണക്കിൽ കൂട്ടുന്നതല്ല...

■

പരാമർശ സൂചിക

1. *Fr. Kuriakose Elias Chavara* (1968) Chevalier K.C.Chacko p.72
2. *ചാവറ ചരമശതാബ്ദിസ്മാരകം* (1971) പി.ടി.തോമസ് p.22
3. *ചാവരുൾ*: ചാവറ കുര്യാക്കോസ് ഏലിയാസ്